

Az Éj leányai

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű hajadon lány. Elisabethnek hívták. Boldog életet élt, még udvarlója is volt. Egy nap, amikor Elisabeth meg akarta lepni a kedvesét, meglátta, amint egy másik lánnyal van. Ekkor olyan hatalmasat reccsent a szíve, hogy nem lehetett helyrehozni. Akkor és ott azonnal hazaindult, de nagy hirtelenségében nem vehette észre, ahogy egy munkás közelít felé a kezében forró vízzel. Olyan súlyos sérüléseket szerzett magának, hogy többé senki sem látta.

Ez nem legenda. Ne hidd azt, hogy én találtam ki. Amióta ez megesett, azóta a lány a túloldaltól figyeli a szerelmespárokat, és várja a pillanatot, amikor megtörik a szerelem. De nincs mitől félni, nem fog bántani. Gyakran mesélt erről nekem az anyám kiskoromban. Edvárd is ezen gondolkozott az utóbbi időben.

- Edvárd! Héé, szörnyű dolog történt! -sietett barátjához Jenő.

- Mi történt, Jenő? – kérdezte érdeklődve Edvárd.

- Rebeca, az én drága szerelmem eltűnt az éjszaka. Azt mondta nekem az anyukája, hogy elment ki sétálni, de nem jött vissza. Segíts nekem! Talán megsérthettem.

- Rendben, megkeressük- szólta az együtt érző barát. Estig kutattak a lány után, de nem került elő.

Másnap reggel Vince jegyese tűnt el, pontosan olyan váratlanul, mint tegnap Rebeca. Mindketten kísértáltak a faluból az éj kellős közepén. Előtte ez a pár is összeveszett. Hihetetlen! Ez már a második eset, és mind a kettő szívügy.

-Te, Edvárd... nem lehet, hogy ennek köze van ahhoz a történethez, amit anyukád mesélt mindig Elisabethről? Nem gondolod, hogy ez az ő műve lehet? – így tanakodott Jenő.

- Nem tudom, de nekem is megfordult a fejemben ez a dolog. Figyelj, ma éjszaka követem a lányt, akit látok kísértálni a faluból, hogy ne szenvedjete tovább...nekem már úgy sincs veszíteni valóm – mondta halkán Edvárd.

- Rendben, de veled megyek! - súgta vissza Jenő.

Éjfélkor megjelent egy kis fénygömb. Gyönyörű szép volt, nem csoda, hogy egy fiatal lány követte. A fiúk is lassan követték a fénygömböt. Remélték, hogy elvezeti őket a többi lányhoz. Sokáig sétáltak. Egyszer csak megpillantották az eltűnt lányokat, amint a lelkük szerelmét a vízbe dobják imádkozás közben. A két fiúnak gyorsan el kellett bújni, nehogy meglássák őket. Miután ez a szertartásszerűség megtörtént, libasorban mentek be egy épületbe. A fiúknak követniük kellett őket, azonban mihelyt beléptek az ajtón, mintha egy más világban lettek volna.

- Ed, nézd, Elisabeth! - súgta oda Edvárdnak bajtársa. Edvárd csak meredten nézett előre. Nem hitt a szemének.

- Az anyámnak igaza volt... Az anyámnak igaza volt! Edvárd szeme szinte ragyogott. Végre a lány, Elisabeth is észrevette őket. Nagyot dobbant a szíve, amikor megpillantotta váratlan vendégeit. Már hosszú évek óta nem érzett ehhez hasonlót.

- Jenő, te menj, a lányokat szabadítsd ki, én addig feltartom ezt a nőt - szólalt meg Edvárd egy gombóccal a torkában. Jenő elment. Edvárd látta a nő szörnyű sérülését, de nem azt, amit a forró víz ejtett rajta, hanem a szíve sebét látta a szeme tükrében. Sosem látott még annyi szomorúságot és bánatot egy helyen, mint most. Edvárd úgy érezte, az a helyes, hogyha megmondja neki, hogy van másik út is, nem csak a szomorúság. Közelebb lépett Elisabethhez, átkarolta, és csak ennyit mondott:

- Semmi baj, engedd el, és lépj tovább! Ezt hallván a nő szemébe visszatért a lélek, s végre békében nyugodhat.

- Köszönöm. Meg fogod találni az igaz szerelmedet! - utolsó csepp erejével még ezt kívánta Edvárdnak. Az épület egyszerűen köddé vált, és akik bent voltak, mintha csak álmot láttak volna.

Visszakísérték a lányokat a falvaikba. Boldogok lehettek, hiszen igazi hősként emlegették őket egy darabig. Mindenki boldog volt, csak Edvárd nem...

- Gyere, Ed, menjünk a mezőre, van egy meglepetésünk! - vigasztalták a barátai. Mihelyt odaértek a mezőre, Edvárd egy ismerős lányt pillantott meg. Gyorsan odasietett hozzá.

- Mondd, mi a neved? Kérdezte kétségbeesetten.

- Elisabeth. Valami gond van? Ismerlek?